

железницата за Петербург.

По пътя той среща един пъргав, забързан мъж с тъмни кедрави, като на арапин, коси.

Нещо в неговата походка го накара да трепне. Българин! Само българите имаха такъв вървеж, залълян в раменете. Обърна се. И непознатият се беше спрял и гледаше към него.

- Николайчо!

Гласът му напомни нещо много отдавнашно, много скъпо. Кой беше?

- Знаеш ли колко приличаш на баща си, когато ни учеше в Свищовското школо? Беше също като тебе. Такъв тънък, изправен, хубавец...

И Петко Славейков буйно тупаше по рамото сина на някогашния си учител, който го беше посрещнал като дете на прага на бащиния си дом.

- Какво? Дошел си тук да се учиш, да рисуваш? Получихме картините ти в Цариград. Младият Тошкович ги разнесе навсякъде. И те препоръча да станеш зограф на новата черква... Тъпчилеца, Дайнелов, всички те хвалят... Бащичко! Ех, залягаше той за българската история... Още помня как му светнаха очите, когато му занесох в Свищов оная, преписаната от книжката на Фотинов...

- Бай Петко! Какво става в Цариград? Какво решиха пратениците? Спогодиха ли се с патриаршията? Научих какво са сторили тамошните младежи. Хвала им! А униатите какви каша бъркат? Не гледай, че Драган Цанков ми е роднина. Аз не съм съгласен да делим силите си!

Славейков гръмко се изсмя. Плесна се по челото.

- Бързам тъкмо по тая работа! Ще ти разправа. Утре като се видим у Николай Миронович...

- Какво стана с униатския владика? Йосиф Соколски замина